

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **K. E.**, narozený X, bytem X,

zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem,
sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň,

proti

žalovanému:

Krajský úřad Plzeňského kraje,
sídlem Škroupova 18, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. PK-ZDR/3279/18 ze dne 20. 12. 2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Městský úřad Nepomuk č. j. DOP/2727/2018-GuM ze dne 11. 7. 2018 shledal žalobci vinným přestupkem podle § 35 odst. 1 písm. p) zákona č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek. Tohoto přestupku se žalobce měl dopustit tím, že se dne 21. 4. 2018 odmítl podrobit orientačnímu vyšetření na přítomnost alkoholu v dechu, přestože existovalo podezření, že se požitím alkoholického nápoje uvedl do stavu, v němž bezprostředně ohrožoval veřejný pořádek a občanské soužití. Za tento přestupek mu městský úřad uložil trest pokuty ve výši 2 000 Kč.

2. Toto rozhodnutí městského úřadu žalovaný k odvolání žalobce potvrdil a odvolání zamítl. Dospěl k závěru, že dokazováním před městským úřadem bylo jednoznačně zjištěno, že se žalobce odmítl podrobit zkoušce, přestože jej k tomu hlídka policie řádně vyzvala na veřejném prostranství.
3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou, v níž namítl, že nynější přestupková věc souvisí s jinou přestupkovou věcí, o níž soud vede žalobu pod sp. zn. 17 A 48/2019. V obou věcech vystupovali jako svědci příslušníci policejní hlídky, kteří v těchto řízeních učinili naprosto stejné výpovědi. Buďto tedy bylo řízení vedeno o obou přestupcích zároveň, nebo byly tyto výpovědi zkopírovány. Cílem takového jednání je zabránění rozporům ve výpovědích, což je nepřípustné. Dále žalobce namítl, že trestané jednání nebylo řádně prokázáno, neboť se zakládá pouze na zvukových záznamech bez bližší specifikace a identifikace. Je značně nestandardní, že došlo k vybití baterie nahrávacího zařízení jak u svědka, tak u policistů. Trestané jednání pak je prokazováno pouze výpovědí svědka. V řízení také došlo procesní vadě, neboť žalobci nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Žalobci tak byla odňata i možnost navrhnout další důkazy. Protože správní orgán vedl ústní jednání bez přítomnosti žalobce, neměl k dispozici dostatek spolehlivých podkladů pro zjištění skutkového stavu. Další vadou je absence popisu skutku v rozhodnutí žalovaného a odkaz na nesprávný zákon v rozhodnutí městského úřadu. Městský úřad totiž odkazuje na zákon o ochraně zdraví, takže vzniká pochybnost, zda jde o zákon č. 65/2017 Sb., nebo č. 258/2000 Sb. Závěrem žalobce konstatoval, že mu mohla být uložena pořádková pokuta.
4. Žalovaný k žalobě uvedl, že přestupkové jednání žalobce bylo prokázáno svědeckými výpověďmi i zvukově obrazovými nahrávkami. Protokolace výpovědí v jiné přestupkové věci žalobce je pro rozhodnutí bez významu, protože jde o přestupky, o kterých nemělo být vedeno společné řízení. Shoda pak plyne, že k výsledku svědků došlo v obou přestupkových věcech žalobce ve stejný den. Výrok rozhodnutí městského úřadu je bez vad, protože řádně odkazuje na zákon č. 65/2017 Sb., žalobce se vymezuje vůči zavedené zkratce tohoto zákona. Výrok rozhodnutí žalovaného nemusí obsahovat popis skutku, neboť předmětem řízení byla otázka vyřešená zamítnutím odvolání. To výrok jasně popisuje. Žalobce měl také možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, protože byl řádně poučen v předvolání k ústnímu jednání. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, takže svého práva sám nevyužil. Jelikož byly podklady v době ústního jednání úplné, mohl městský úřad rozhodnout. Uložení pořádkové pokuty pak závisí na uvážení správního orgánu, nehledě na to, že ve věci nebyly splněny zákonné podmínky pro její uložení.
5. Žaloba není důvodná.
6. Žalobní námitky byly veskrze zaměřeny vůči rozhodnutí městského úřadu, nikoliv rozhodnutí žalovaného, a žalobce je zčásti formuloval značně obecně. Soud se jimi proto zabýval odpovídajícím, tj. převážně obecným způsobem, protože podrobnost a kvalita žaloby předurčují rozsah a intenzitu přezkumné činnosti soudu i nezbytný rozsah odůvodnění jeho rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24. 8. 2010, č. 2162/2011 Sb. NSS).
7. Lze přisvědčit konstatování žalobce, že rozhodnutí žalovaného musí mít náležitosti vymezené § 68 správního řádu. Zákon však žalovanému jako odvolacímu orgánu neukládá do výrokové části uvést popis skutku, to ukládá pouze správnímu orgánu prvního stupně (§

93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Výrok žalovaného tedy vadný není.

8. Stejně tak není vadná ani výroková část rozhodnutí městského úřadu, neboť ten jednoznačně odkazuje na zákon č. 65/2017 Sb. Žalobce se skutečně vymezoval pouze vůči zkratce ve výroku, kterou nelze vytrhávat z kontextu a posuzovat odděleně od návěti rozhodnutí (k rozdílu mezi výrokovou částí a výrokem srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 8 As 141/2012-57 ze dne 14. 7. 2015, č. 3268/2015 Sb. NSS).
9. Namítal-li žalobce, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nelze mu přisvědčit. Žalovaný správně poukázal na to, že žalobce byl předvolán k ústím jednání dne 11. 7. 2018 a byl v předvolání jasně poučen, že se při jednání bude moci vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí a bude moci uplatnit i svá další procesní práva. Toto předvolání bylo žalobci doručeno (doručenka na č. l. 9, protokol a úřední záznam o nahlížení do spisu na č. l. 13-14 a e-mail žalobce ze dne 10. 7. 2018 na č. l. 15 správního spisu). Jestliže se žalobce bez omluvy nedostavil, sám se připravil o možnost uplatnit svá procesní práva.
10. Obdobný závěr platí i pro námitku směřující vůči protokolaci výslechu svědčících policistů. Protokol o ústním jednání o přestupku je podle § 53 odst. 3 subsidiárně uplatnitelného správního řádu veřejnou listinou, takže bylo na žalobci, aby prokázal, že jeho obsah neodpovídá skutečnosti (srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 146/2016-29 ze dne 27. 3. 2017). Žalobce při ústní jednání před správním orgánem žádné námítky vůči protokolaci nevznnesl a v řízení o žalobě nenavrl jediný důkaz k prokázání toho, že svědci nevypovídali tak, jak je v protokolu uvedeno. Nesprávnost protokolu tedy nemohl prokázat (mohl samozřejmě prokázat nesprávnost samotných výpovědí, vůči těm ale konkrétně nebrojil).
11. Zbylé námítky žalobce pak směřovaly proti výsledkům důkazního řízení. Žalobce v nich zaujal značně obecný postoj, který lze shrnout v tom smyslu, že provedenými důkazy nebylo možné prokázat přestupkové jednání žalobce. Má tomu tak být ze dvou důvodů: provedené důkazy jednání žalobce neprokazují a v typových okolnostech věci nebylo možné rozhodnout bez důkazů předložených žalobcem.
12. Soud již výše uvedl, že žalobce se bez omluvy neúčastnil ústního jednání o přestupku a sám se tím připravil o možnost uplatnit část svých procesních práv. To samé platí i v této části. Žalobce mohl po celou dobu řízení navrhopvat důkazy, ale z vlastní vůle tak neučinil. Městský úřad proto mohl rozhodnout i bez důkazů žalobce, ledaže by výsledky zbylého dokazování neposkytovaly skutková zjištění v rozsahu a intenzitě předvídaných § 3 správního řádu. Podle něj měl městský úřad ověřit všechny známé okolnosti a zjistil všechny skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí v takové kvalitě, že o nich nemá důvodnou pochybnost.
13. Protože žalobce zpochybnil skutková zjištění městského úřadu jen obecně, lze taktéž obecně uvést, že skutkové závěry městského úřadu mají jednoznačnou oporu ve správním spisu. Skutek byl prokázán zvukově obrazovým záznamem a výpověďmi X (č. l. 26–27), X (č. l. 28–29). Tito svědci se vyjádřili i k identitě osob na záznamu. Z těchto důkazů tedy jasně plyne skutkový děj, který odpovídá popisu skutku v rozhodnutí městského úřadu.
14. Městský úřad provedl dokazování, které *prima vista* úplně zachytilo celý skutkový děj významný pro závěr o spáchání jednotlivých přestupků. Srozumitelně, logicky a na věc

přílehavě popsal i své úvahy při hodnocení důkazů. Žalobce vůči tomu neuplatnil žádné konkrétní výhrady, které by vycházely ze skutečného obsahu správního spisu. Závěr o skutkovém stavu je tudíž výsledkem volného hodnocení důkazů ze strany městského úřadu, který má oporu ve spisu a netrpí žádnou procesní vadou či logickou vadou úsudku. Na odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí městského úřadu proto v podrobnostech postačí odkázat (řízení o žalobě podle § 65 a násl. s. ř. s. je přezkumné, nikoliv nalézací řízení).

15. Upozorňoval-li žalobce na možnost uložení pořádkové pokuty, lze z toho jen s nejvyšší mírou benevolence dovodit obecný žalobní bod, neboť přesvědčení žalobce o nezákonnosti napadeného rozhodnutí z toho plyne toliko implicitně. Lze k tomu proto jen stručně uvést, že uložení pokuty je na uvážení správního orgánu („může uložit“ v § 62 odst. 1 správního řádu) a ten tak může učinit pouze, pokud je ztěžován postup v řízení. Žalobce však neodmítl splnit výzvu policisty v řízení, protože žádné řízení ve smyslu § 9 správního řádu neprobíhalo.
16. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
17. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. února 2020

Mgr. Jana Komínková
soudkyně

v zastoupení:
Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce